

Udskriftsdato: 29. maj 2023

KEN nr 20235 af 03/09/2003 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse I-4-03 om integration - introduktionsprogram - flytning - beskæftigelse - manglende hjemmel

Ministerium: Social-, Bolig- og Ældreministeriet

Journalnummer: J.nr.: 2000178-03

Ankestyrelsens principafgørelse I-4-03 om integration - introduktionsprogram - flytning - beskæftigelse - manglende hjemmel

Resume:

Flytning var af væsentlig betydning for integrationsforløbet for en udlænding der opnåede beskæftigelse i en anden kommune end boligplaceringskommunen.

Det var dog en forudsætning, at der ikke umiddelbart var transportmuligheder mellem boligplaceringskommunen og arbejdspladsen i tilflytningskommunen.

Tilflytningskommunen skulle derfor overtage ansvaret for integrationen.

Love:

Lov om integration af udlændinge i Danmark - lovbekendtgørelse nr. 792 af 18. september 2002 - § 18

Sagsfremstilling:

Det fremgår af sagen, at klager var irakisk statsborger, og at han den 26. september 2001 fik opholdstilladelse i Danmark, jf. Udlændingelovens § 7 stk. 2.

Efter integrationslovens § 10-11 blev han boligplaceret i kommune A med virkning fra 1. november 2001. Ved afgørelsen lagde Udlændingestyrelsen vægt på, at der tidligere var visiteret andre udlændinge med samme sproglige og kulturelle baggrund til kommune A.

Han var begyndt i praktik den 28. september 2001 i kommune B, og han fik virkning fra 1. december 2001 deltidsarbejde på lageret på samme arbejdsplads i kommune B.

I begyndelsen af december 2001 flyttede han til kommune B, hvor han arbejdede og med virkning fra 18. december 2001 fik han folkerasteradresse i kommune B.

Han arbejdede i et nystartet firma, som på grund af lav omsætning kun havde mulighed for at tilbyde ham arbejde ca. 4 timer dagligt.

Der blev i forbindelse med sagens behandling fremlagt lønseddel for december 2001, hvoraf det fremgik, at han havde fået løn for 70 arbejdstimer. Arbejdsgiver bekræftede skriftligt ansættelsesforholdet.

Kommune B gav afslag på at overtage integrationsansvaret. Kommunen fandt, at hans arbejde ikke var af væsentlig betydning for integrationsforløbet. Begrundelsen var, at han var ansat i et nyoprettet firma, og det derfor ikke kunne sandsynliggøres, at der var tale om et længerevarende ansættelsesforløb, som ville medføre selvforsørgelse på sigt.

Kommunens afgørelse blev tiltrådt af nævnet, som ikke fandt, at afgørelsen var ulovlig eller åbenbar urimelig.

I klagen til Ankestyrelsen blev det bl.a. anført, at integrationslovens hovedhensyn var integration og ikke primært forsørgelse. Integration til det danske samfund ville blive væsentlig forringet af, at han skulle afbryde et ansættelsesforhold og flytte tilbage til kommune A og begynde på et kommunalt aktiveringsprojekt.

Sagen blev behandlet i principielt møde som et supplement til SM I-2-00, SM I-1-01 og SM I-3-01 med henblik på en yderligere afklaring af hvilke krav, der må stilles for at pålægge en tilflytningskommune at overtage ansvaret for introduktionsprogrammet, jf. integrationslovens § 18, stk. 1 og 2.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at tilflytningskommunen, kommune B, skulle overtage ansvaret for klagers integration.

Begrundelsen for afgørelsen var, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvortil en udlænding flytter, skal overtage ansvaret for introduktionsprogrammet, hvis flytningen er af væsentlig betydning for en udlændings integrationsforløb, eller hvis særlige personlige forhold i øvrigt taler derfor.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at der ikke umiddelbart var transportmuligheder mellem boligplaceringsskommunen og hans arbejdsplads i tilflytningskommunen.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at det fremgik af bemærkningerne til det oprindelige lovforslag, at en flytning var af væsentlig betydning for integrationsforløbet, hvis en udlænding opnåede beskæftigelse, virksomhedspraktik eller optages på en uddannelsesinstitution i en anden kommune.

Ankestyrelsen lagde i den forbindelse specielt vægt på høringsvar fra Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, hvoraf det fremgik, at det var ministeriets opfattelse, at beskæftigelse som udgangspunkt var af væsentlig betydning for den enkelte udlændings integration, og at dette som udgangspunkt gjaldt, uanset om der var tale om fuldtidsarbejde eller deltidsarbejde i et vist omfang, og som udgangspunkt tillige uanset karakteren af beskæftigelsen.

Ankestyrelsen fandt derfor, at det kun var rent undtagelsesvis, at beskæftigelsen ikke kunne anses for at være af væsentlig betydning for integrationsforløbet - og kun hvis beskæftigelsen har et sådan omfang eller er af en sådan karakter, at den ikke kan anses for at være af væsentlig betydning for integrationsforløbet.

Ankestyrelsen fandt i den konkrete sag ikke, at dette var sandsynliggjort.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.